

Sygnatura akt II K 1200/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 listopada 2014 roku

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jarosław Staszkiwicz

Protokolant: Anna Zienkiewicz-Woźniak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 13 XI 2014 roku sprawy

K. P.,

syna B. i B. z d. B.,

urodzonego w dniu (...) w J.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 kwietnia 2014 roku w J. województwo (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) nr rej (...) znajdując się w stanie pod wpływem narkotyków gdzie wynik badania krwi na zawartość substancji psychotropowych wskazał obecność metamfetaminy w stężeniu 167,5 ng/ml i amfetaminy w stężeniu 58,2 ng/ml i w stanie po użyciu środka odurzającego delta-tetrahydrokannabinolu THC w stężeniu 15,5 ng/ml przy czym zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc uprzednio prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygnaturze akt II K 1428/13 z dnia 5 III 2014 roku za czyn z art. 178a § 4 k.k. oraz wbrew orzeczonemu tym wyrokiem środkowi karnemu w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznym w ruchu lądowym na okres 2 lat od dnia 13 III 2014 roku do dnia 13 III 2016 roku i wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze o sygnaturze akt II W 2716/13 z dnia 29 XI 2013 roku za czyn z art. 87 § 1 k.w. oraz wbrew orzeczonemu tym wyrokiem środkowi karnemu w postaci zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi w ruchu lądowym na okres 6 miesięcy od dnia 3 I 2014 roku do dnia 2 VII 2014 roku,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

I. oskarżonego K. P. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku przy przyjęciu, iż pozostawał on pod wpływem środków odurzających, a wcześniej był skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze – z dnia 28 II 2012 roku w sprawie II K 101/12, za czyn z art. 178a § 1 k.k. oraz z dnia 5 III 2014 roku w sprawie II K 1428/13 za czyn z art. 178a § 4 k.k., a nadto kierował samochodem wbrew orzeczonemu w tym ostatnim wyroku zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, jak również nie stosując się do zakazu prowadzenia tego rodzaju pojazdów, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 XI 2013 roku w sprawie II W 2716/13, to jest występku z art. 178a § 4 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to, na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k., wymierza mu karę roku pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 2 k.k., orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 (pięciu) lat;

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k., na poczet orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności zalicza jego zatrzymanie w sprawie w dniu 18 kwietnia 2014 roku;

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwalnia oskarżonego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym od opłaty.

Sygnatura akt II K 1200/14

UZASADNIENIE

Przed godziną 1:00 18 kwietnia 2014 roku K. P. zażywał marihuanę, amfetaminę oraz metamfetaminę. Następnie wsiadł do samochodu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) i kierował nim po ulicach J.. Przewoził w nim pasażera, część trasy pokonał uciekając przed funkcjonariuszami Policji, którzy ostatecznie zatrzymali go o godzinie 1:30. Miał wówczas 167,5 ng/ml metamfetaminy, 58,2 ng/ml amfetaminy oraz 15,5 ng/ml tetrahydrokannabinolu we krwi – znajdował się pod działaniem tych środków. Nie miał wtedy uprawnień do kierowania pojazdami.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 28 lutego 2012 roku, wydanym w sprawie II K 101/12, K. P. skazano za czyn z art. 178a § 1 k.k., zaś wyrokiem tego Sądu z 5 marca 2014 roku w sprawie II K 1428/13, skazano go za czyn z art. 178a § 4 k.k. W tym ostatnim wyroku orzeczono wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, który obowiązywał 18 kwietnia 2014 roku. W tym dniu K. P. obowiązywał również taki sam zakaz, orzeczony w sprawie II W 2716/13 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze, wyrokiem z 29 listopada 2013 roku.

(dowód: częściowo wyjaśnienia K. P. k. 30-31 i 150,

zeznania M. U. k. 11-13,

zeznania B. P. k. 14-16,

zeznania Ł. C. k. 17-18,

zeznania A. A. k. 19-20,

opinia k. 60-63,

protokół oględzin k. 23,

dane o karalności k. 93-94,

odpisy wyroków k. 95-97,

kwestionariusz k. 121-131)

K. P. był dotąd cztery razy karany za przestępstwa.

(dowód: odpisy wyroków k. 95-97,

dane o karalności k. 93-94)

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego czynu. Wyjaśnił, iż 17 kwietnia 2014 roku wieczorem odwiedził znajomego. Pożyczył od niego samochód, aby pojechać do domu. Przewoził nim innego znajomego. Po drodze zauważył radiowóz i uciekał przed nim. Nie miał prawa jazdy, wcześniej palił marihuanę, nie zażywał amfetaminy. Obowiązywał go wówczas zakaz prowadzenia pojazdów.

Przed Sądem oskarżony dodał, iż jego czyn był spowodowany działaniem narkotyków. Zapewnił, iż aktualnie już ich nie zażywa.

Sąd uznał takie wyjaśnienia oskarżonego za w większości wiarygodne. Jego przyznanie, iż 18 kwietnia 2014 roku kierował samochodem znajomego po ulicach J., od pewnego momentu uciekając przed funkcjonariuszami Policji,

zostało potwierdzone przez zeznania świadków oraz dokumentację kontroli drogowej, prowadzonej przez policjantów. Podobnie zebrane dowody zgodnie z wyjaśnieniami K. P. wskazują na to, że tego dnia obowiązywały go zakazy prowadzenia pojazdów, że w związku z tym nie miał uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi oraz, że wcześniej palił marihuanę.

Za niewiarygodne uznano jedynie twierdzenia oskarżonego, iż w dniu zdarzenia i wcześniej nie zażywał amfetaminy, ani metamfetaminy. Stoi to w sprzeczności z jego późniejszymi oświadczeniami, gdy trzy razy przyznawał się bez zastrzeżeń do zarzucanego czynu, a więc także do prowadzenia samochodu po zażyciu metamfetaminy i amfetaminy. Wyniki badania jego krwi nie pozostawiają wątpliwości, iż wcześniej przyjął on takie środki, że w chwili zdarzenia oddziaływały one na niego z pełną mocą. Jego wcześniejsze zaprzeczenia, że w ogóle nie używa tego typu substancji, stają się w tej sytuacji całkowicie niewiarygodne. Przed Sądem oskarżony oświadczył, iż w czasie zdarzenia narkotyki „mieszały mu w głowie”. Taki stan można uznać za przyczynę jego początkowych, niezgodnych z prawdą zaprzeczeń używaniu środków psychotropowych.

Za wiarygodne uznano zeznania świadków. Zgodnie z innymi dowodami, w tym z wyjaśnieniami oskarżonego, podawali oni znane sobie okoliczności zdarzenia. Brak było powodów, by kwestionować szczerść ich twierdzeń.

Ustalenia, co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego oparto na opinii biegłych psychiatrów. Ich opracowanie sporządzono po zbadaniu K. P.. Ekspertyza nie była niejasna, niepełna, czy wewnętrznie sprzeczna. Nie zakwestionowano jej rzetelności w toku postępowania.

Skład krwi oskarżonego w czasie zdarzenia ustalono w oparciu o opinię z jej badania. Jest ona jasna, pełna i spójna wewnętrznie. Brak było podstaw do podważania trafności jej wniosków.

Stan faktyczny ustalono też na podstawie dowodów z dokumentów: notatki urzędowej, protokołu zatrzymania oskarżonego, protokołu oględzin samochodu, protokołu pobrania krwi, odpisów wyroków, kwestionariusza ze zbierania informacji oraz danych o karalności K. P.. Zostały one sporządzone przez uprawnione podmioty, w przewidzianej prawem formie. Strony nie kwestionowały ich rzetelności.

Oskarżony przyznał, iż to on 18 kwietnia 2014 roku, około godziny 1:00 kierował samochodem marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po ulicach J.. Przyznał też, że w tym czasie obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów. Potwierdziły to inne dowody zebrane w sprawie. Sprawstwo K. P. w tym zakresie nie budziło wątpliwości.

Z ustaleń Sądu wynika, iż K. P. prowadził 18 kwietnia 2014 roku po ulicach J. samochód marki A. (...). Jest to pojazd mechaniczny, kierowanie nim w tych warunkach stanowiło udział w ruchu lądowym. Oskarżony w tym czasie pozostawał pod wpływem amfetaminy, metamfetaminy oraz marihuany, a więc substancji psychotropowych i środka odurzającego w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii – środków odurzających w rozumieniu art. 178a § 1 k.k. Nadto był on wcześniej karany za czyn z art. 178a § 1 k.k. i za czyn z art. 178a § 4 k.k. Do tego 18 kwietnia 2014 roku obowiązywał go zakaz prowadzenia pojazdów, orzeczony za przestępstwo wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 5 marca 2014 roku w sprawie II K 1428/13, trwający od 13 marca 2014 roku przez 2 lata. Oznacza to, iż jego działanie wypełniało znamiona z art. 178a § 4 k.k.

Ponadto w tym dniu dotyczył go również zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, wynikający z wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z 29 listopada 2013 roku, wydanego w sprawie II W 2716/13, obowiązujący od 3 stycznia 2014 roku przez 6 miesięcy. Nie wypełnia to znamienia czynu z art. 178a § 4 k.k., skoro zakaz orzeczono za wykroczenie. Stanowi natomiast czyn z art. 244 k.k.

Oskarżony był świadom zaistnienia wszystkich, wymienionych wyżej okoliczności, a więc swojego czynu dopuścił się umyślnie. Wypełniał on znamiona z art. 178a § 4 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

W czasie zdarzenia oskarżony nie znajdował się w sytuacji lub stanie, który wyłączałby swobodę jego działania lub podejmowania decyzji. Wynika to z opinii biegłych psychiatrów. Środki odurzające, pod wpływem których pozostawał

on w czasie popełnienia czynu, zostały przez niego przyjęte świadomie, znał on ich działanie na własny organizm. Nie doszło do atypowej reakcji na te substancje. Wina oskarżonego w odniesieniu do przypisanego czynu była zatem niewątpliwa.

Z podanych powodów oskarżonego uznano za winnego tego, że

w dniu 18 kwietnia 2014 roku w J. województwo (...) prowadził w ruchu lądowym samochód osobowy marki A. (...) nr rej (...) znajdując się w stanie pod wpływem środków odurzających, gdzie wynik badania krwi na zawartość substancji psychotropowych wskazał obecność metamfetaminy w stężeniu 167,5 ng/ml i amfetaminy w stężeniu 58,2 ng/ml i w stanie po użyciu środka odurzającego delta-tetrahydrokannabinolu THC w stężeniu 15,5 ng/ml, a wcześniej był skazany wyrokami Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze – z dnia 28 II 2012 roku w sprawie II K 101/12, za czyn z art. 178a § 1 k.k. oraz z dnia 5 III 2014 roku w sprawie II K 1428/13 za czyn z art. 178a § 4 k.k., a nadto kierował samochodem wbrew orzeczonemu w tym ostatnim wyroku zakazowi prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, jak również nie stosując się do zakazu prowadzenia tego rodzaju pojazdów, orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze z dnia 29 XI 2013 roku w sprawie II W 2716/13, to jest występku z art. 178a § 4 k.k. i art. 244 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

Spoleczną szkodliwość czynu oskarżonego oceniono jako bardzo wysoką. Pozostawał on pod wpływem trzech różnych substancji psychoaktywnych, oddziaływujących w różny sposób na organizm. Jego możliwości postrzegania, reagowania, racjonalnego postępowania były zatem w istotny sposób ograniczone. Nadto przejechał on samochodem dość długi odcinek, przez część trasy poruszając się w niebezpieczny sposób, z nadmierną prędkością, uciekając przed funkcjonariuszami Policji. W samochodzie przewoził pasażera, którego bezpieczeństwu czyn oskarżonego bezpośrednio zagrażał. Powyższe wskazuje, że niebezpieczeństwo dla innych użytkowników ruchu drogowego, wywołane przez K. P., było znaczne, a przy tym bezpośrednie, co do Ł. C.. Tylko w niewielkim stopniu pomniejsza znaczenie tej okoliczności fakt, iż sprawca poruszał się samochodem w nocy, gdy natężenie ruchu drogowego znacząco spada.

Zwiększało społeczną szkodliwość czynu oskarżonego również to, iż był on już dwukrotnie wcześniej skazany za czyn z art. 178a § 1 lub 4 k.k., a nadto naruszył jeszcze zakaz prowadzenia pojazdów, orzeczonego za przestępstwo. Tylko jedna z tych okoliczności wystarczyłaby do przypisania mu wypełnienia znamion z art. 178a § 4 k.k. Powyższe wykazuje też brak jakiegokolwiek szacunku ze strony oskarżonego dla orzeczeń sądu, dla nakładanych przez organy państwa zasad i ograniczeń.

Spoleczna szkodliwość czynu musi być oceniana, jako wysoka również z tego powodu, że wypełniał on nadto znamiona z art. 244 k.k. Dowodzi to lekceważenia sprawcy dla orzeczeń sądu. Obraz jego stosunku do obowiązujących reguł postępowania dopełnia fakt, iż prowadził on samochód nie posiadając do tego uprawnień, a nadto nie chciał się zatrzymać do kontroli, mimo wezwania ze strony uprawnionych osób.

Okolicznością obciążającą dla oskarżonego był jego dotychczasowy tryb życia. Był on dotąd cztery razy karany za przestępstwa. Obecnie ocenianego czynu dopuścił się jedynie nieco ponad miesiąc od uprawomocnienia się poprzedniego orzeczenia, skazującego za czyn z art. 178a § 4 k.k. na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. W czasie popełnienia czynu biegł również inny okres próby, związany z orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, orzeczonej w sprawie VII K 1307/09 Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze. Oznacza to, iż dotychczas stosowane wolnościowe środki oddziaływania okazały się nieskuteczne wobec K. P. tak w krótkiej perspektywie, jak i w długim okresie czasu. Pokreślić należy, że oskarżony odbywał już wcześniej karę pozbawienia wolności, a więc również kara izolacyjna nie odstraszyła go od naruszania zasad porządku prawnego, od popełnienia kolejnego, stosunkowo poważnego przestępstwa. Jest zatem osobą całkowicie zdemoralizowaną, odporną na działanie łagodniejszych i surowszych środków, przewidzianych przez prawo karne. Nie sposób przyjąć, iż pozostając na wolności będzie on w stanie poprawić swoje postępowanie, powstrzymać się do występowaniu przeciwko zasadom porządku prawnego. Niezależnie od treści art. 69 § 4 k.k., taka

ocena jego osobowości nie pozostawia wątpliwości, że jedynie bezwzględna kara pozbawienia wolności będzie w stanie osiągnąć wobec niego cele, o których mowa w art. 53 § 1 k.k.

Nie zmienia zasadniczo tej oceny zachowanie oskarżonego w czasie postępowania. Przyznał się on do popełnienia zarzucanego czynu, wyjaśnił jego okoliczności, deklaruje powstrzymywanie się od używania narkotyków. Świadczy to o jego świadomości naganności własnego zachowania i chęci jego poprawy. Jednak nie przekonuje, biorąc pod uwagę dotychczasowy tryb jego życia, niezmienny od ponad 8 lat, że nie jest on sprawcą zdemoralizowanym, że jego przypadek zasługuje na przyjęcie, iż jest szczególny, co uzasadniałoby zastosowanie instytucji warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności. Postawa ta ma jednak wpływ na wysokość orzeczonej kary, skoro część oddziaływania wychowawczego, została już osiągnięta przez samo prowadzenie procesu.

Z podanych powodów Sąd wymierzył oskarżonemu za przypisany czyn karę roku pozbawienia wolności. Znacznie przekracza ona dolny próg ustawowego zagrożenia, przewidzianego w art. 178a § 4 k.k. i oddaje w ten sposób przede wszystkim wagę czynu. W ocenie Sądu postawa oskarżonego pozwala na przyjęcie, iż kara w tej wysokości będzie wystarczająca do osiągnięcia celów w zakresie prewencji i ewentualnie wychowania oskarżonego. Na poczet kary zaliczono okres zatrzymania oskarżonego w sprawie w dniu 18 kwietnia 2014 roku, zgodnie z art. 63 § 1 k.k.

Sąd zobowiązany był również do orzeczenia, na podstawie art. 42 § 2 k.k., zakazu prowadzenia pojazdów wobec oskarżonego. Zakresem jego obowiązywania objęto wszelkie pojazdy mechaniczne w ruchu lądowym, gdyż tego rodzaju pojazdem poruszał się sprawca popełniając swój czyn. Wymiar zakazu określono na 5 lat, gdyż swoim zachowaniem K. P. spowodował istotne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego, bezpośrednio niebezpieczeństwo dla pasażera swojego pojazdu, okazał również lekceważenie dla zasad tego ruchu, a także orzeczeń sądowych, regulujących zasady kierowania pojazdami.

Oskarżony aktualnie pracuje dorywczo w schronisku dopiero od krótkiego czasu, nie posiada majątku, musi liczyć się z odbywaniem kary pozbawienia wolności w tej oraz w innej sprawie. Nie jest zatem w stanie, uzyskując miesięcznie dochód w wysokości 1.500 złotych, będąc zmuszony do regulowania zaległych zobowiązań (k. 150), ponieść kosztów sądowych bez uszczerbku dla swojego utrzymania. Dlatego, na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., zwolniono go od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa tych kosztów.